

LIVETS

Vi er både skuespillere og tilskuere • Menneskenes livsoplevelse er i virkeligheden oplevelsen af et gigantisk skuespil, et skuespil, hvori vi alle er rollehavende. Men der er det ejendommelige ved dette store skuespil, som vi kan kalde skæbnen, at vi ikke alene er rollehavende eller skuespillere, men samtidig også tilskuere. Det skuespil eller skæbnespil, hvori vi alle er både aktører og tilskuere, er et evigt scenisk panorama med skiftende scenerier lige fra de mest bloddryppende og hadomspundne dramaer og helvedesagtige kulisser til de mest strålende eventyr og kærlighedsscener med kulisser af det reneste mentale guld.

SKÆBNESPIL

Vor skæbne er det samme som vor nutids forbindelse med vor fortid og vor fremtid, og livets skæbnespil bliver derfor en fremførelse eller opvisning af disse tre forskellige slags tider. Fortid, nutid og fremtid er tre rollehavende i skæbnespillet, og vor egen rolle er nutiden. Vi oplever os selv fremtrædende som nuet eller midtpunktet i evigheden på samme måde, som vi føler os som midtpunktet i uendeligheden eller universet.

Som tilskuer er vi vidne til denne nutids eller vor egen rolles sammenspil med fortiden og fremtiden, som spilles af vore medvæsener. Alle de øvrige medvæsener i tilværelsen er vore medspillende i skæbnespillet. Nogle af dem har fortidens rolle i deres samspil med os, og andre har fremtidens rolle. Vor opgave er at forbinde fortiden med fremtiden og derved fuldkommengøre stykkets helhed og enhed for tilskueren, hvilket altså vil sige for os selv.

Efterhånden som stykket skrider frem, begynder tilskueren at ane sammenhængen. Tilskueren er jo netop den del af vor bevidsthed, der oplever og tænker over tingene og ligesom står ved siden af den del af os, der handler og er aktiv.

I vor egenskab af skuespiller er vi på scenen fra vuggen til graven, eller det vi kalder vort nuværende liv. Det er vor vågne dagsbevidste aktive indsats. Når vi dør, forlader vi scenen en tid og går ind i vor natbevidstheds verden, der i denne forbindelse kan sammenlignes med den verden, der på det almindelige jordiske teater findes bag scenen, en verden med maskinfolk, belysningsmestre, påklædere, regissører, og hvad alle disse hjælpere nu kaldes, som er usynlige fra tilskuerpladsen, men hvis hjælp er absolut nødvendig, for at skuespillet på scenen kan skride frem. ►

LIVETS skæbnespil

De skytsånder og andre åndelige hjælpere, uden hvilke livet her i den fysiske verden ikke kunne udfolde sig, som det gør, er jo netop det store skæbnespils usynlige regissører, belysningsmestre o.s.v., og når vi forlader den fysiske verden, går vi som skuespillere ud af scenen og ind i dette rum bag scenen, ind i den åndelige verden, indtil skuespillet efter denne mellemakt skal fortsætte, og vi, stadig i nutidens rolle, men med en ny dragt, d.v.s. en ny fysisk organisme, atter er midtpunktet i livets skæbnespil.

Fortidens og fremtidens roller

Når vi begynder en sådan ny afdeling af skæbnespillet, har vi naturligvis stadig medspillere, hvoraf nogle spiller fortidens og andre fremtidens rolle. De medvæsener eller medspillende, som spiller fortidens rolle, forbinder nutiden med de foregående akter. Men hvad er det for medvæsener, som har disse roller i vort skæbnespil?

Vor fortid spilles af alle de medvæsener, hvis mentalitet lige akkurat når op til det niveau, der er den endnu ufærdige, primitive og uudviklede del af vor bevidsthed. Det er jo netop gennem de væsener, vi møder vor egen fortid som skæbne. De er de redskaber eller skuespillere, For-

synet bruger til at stille os ansigt til ansigt med de ufærdige sider af vor egen bevidsthed. Gennem dem høster vi i nuet, hvad vi har sået i fortiden. Vi er faktisk, lige fra mikroverdenen gennem planter, dyr og primitive mennesker til de mennesketyper, der omtrent repræsenterer samme udviklingstrin som vi selv, konfronteret med vor egen fortid legemliggjort i vor egen nutid. Vi kan her se alle de mentale trin og principper, der er gået forud for vort livs nutid.

Men hvordan kan vor fremtid være repræsenteret i nuet? Vi er jo ikke blot omgivet af væsener, der befinder sig på lavere udviklingstrin end vi selv, men møder også væsener, som har overvundet adskillige af de tåbeligheder og ufuldkommenheder, som vi måske selv endnu ligger under for. Tilskueren i os gør sig sine tanker og har sine længsler og ønsker om, hvad der skal komme til at ske på scenen og bliver netop inspireret til sådanne ønsker ved at opleve de væseners handlemåde, der viser en større kærlighed og intellektualitet eller skabeevne end vi selv.

Tilskueren er jo nok en passiv del af vor bevidsthed, men kun på den måde, at samme tilskuer ikke griber ind i det, der sker på scenen i nuet. Men der er en form for

aktivitet i denne del af vor bevidsthed også, og den gør sig gældende på den måde, at tilskuerens tanker, ønsker og længsler strømmer ind i overbevidstheden i skæbneelementet og påvirker talentkernerne. Der samles de erfaringer, vi gør, længslerne og ønskerne bliver årsag til udviklingen af nye talentkerner og til at visse gamle talenter, hvis udfoldelse vi er mæt af og opfatter som ondt, degenererer.

Derved ændres den aktivitet på scenen, som udfoldes af os selv som den skuespiller, der spiller nutidens rolle. Nye evner og talenter kan så småt gennem øvelse og forsøg folde sig ud og blive til medfødte evner, som samme skuespiller har med sig i de kommende akter, hvor han eller hun nok fremtræder i en ny skikkelse, men dog er det samme evige væsen, der netop gennem sine egenskaber som såvel skuespiller som tilskuer har muligheder for at udvikles og være med til at forvandle sceneriet eller skuepladsen fra at være helvedesagtig, mørk og fuld af smerte og lidelse til at blive en eventyrlig skøn verden, hvor næstekærligheden og udfoldelsen af geniale skabende kræfter gør livet til det skønneste kunstværk.

Vi bliver medinstruktører

Kulisserne og maskerne skifter altså på denne scene, som er vor fysiske dagsbevidsthed i skiftende inkarna-

tioner. Men det er kun scenerierne, som forvandles. Det er den samme skuespiller og tilskuer (os selv), der oplever de skiftende scener og selv er med til at skabe forvandlingerne. Vi er altså ikke blot skuespiller og tilskuer, men efterhånden som vi udvikles, og tilskueren i os gribes af handlingen og begynder at skabe ønsker og længsler, er vi også medinstruktører. Enhver af os bliver klogere dag for dag og vil ikke handle akkurat på samme måde, som vi gjorde engang i fortiden. Det skal vi også huske på, når vi ser på de medvæsener eller medspillende i vort skæbnespil, som repræsenterer fortiden. Vi kunne ikke tænke os at gøre, som de gør, og måske kritiserer vi dem, ja, måske siger vi endda, at vi foragter dem. Men når vi ikke kan tænke os at gøre, hvad de gør, er det fordi, det de gør, er vor fortid. Det er noget, vi har udlevet. Vi har de erfaringer og talentkerner i vort skæbneelement, som forårsager, at vi ikke mere vil røve og plyndre, eller stjæle og bedrage, og heller ikke lyve og bagtale o.s.v. Det er ikke mere nutid for os, men kun fortid, og denne fortid ser vi altså repræsenteret af andre væsener omkring os.

Men den gang, da disse egenskaber var nutid for os, havde vi naturligvis ikke de erfaringer og talenter, vi nu har. Men det har de mennesker, vi måske kan være tilbøjelige til at kritisere, heller ikke. Og man kan ikke forlange, at noget individ skal handle eller tænke udfra ►

erfaringer, som det endnu ikke har. Altså er vi i vor kritik af dem eller vor foragt for dem næsten lige så tåbelige, som de selv er. Vi har altså udviklet os den lille smule, som forårsager, at vi ikke mere kan eller vil gøre, som de gør, men ikke så meget, at vi kan se og forstå, at de i øjeblikket ikke kan være anderledes, end de er, så vi kan tilgive dem og måske prøve at hjælpe dem. Vi må prøve at tænke på, at i *deres* skæbnespil er vi en af de skuespillere, som repræsenterer fremtiden, og jo mere inspirerende vi kan virke på tilskueren i deres bevidsthed ved vort eksempel, ved den måde, hvorpå vi tænker, føler og handler, des mere er vi netop med til at forvandle sceneriet her på jordens skueplads. Og desuden forvandler vi derved også vort eget skæbnespil.

Det er jo ikke blot de væsener, der repræsenterer vor fortid og den mere primitive del af vores bevidsthed, der skaber skæbne. Der hvor vi er til gavn og glæde for andre med vore humane og intellektuelle evner eller måske blot ved en kærlig væremåde, og dermed virker inspirerende på tilskueren i disse andres bevidsthed, skaber vi skæbne for os selv på den måde, at de væsener, som for os repræsenterer fremtiden, vil optræde kærligt og inspirerende over for os, og vil skabe nye muligheder gennem de længsler og ønsker, der vil sætte udviklingen af nye talentkerner af højintellektuel karakter i gang i vort skæbneelement.

Vekselvirkning mellem 'Gud' og 'gudesøn'

Vi er altså også medinstruktører i det store skæbnespil. Men den ledende og bestandigt nyskabende overinstruktør, som usynlig er til stede bag alt i livets skuespil, er den guddom, hvori vi alle "lever, røres og er". Denne instruktør

tør leder de skuespillere, som repræsenterer vor fortid, såvel som de skuespillere, der repræsenterer vor fremtid. Ja, man kan endda sige, at han på en måde *er* disse skuespillere, da deres jeg er en del af hans jeg, deres skabeevne en del af hans skabeevne, og den ikklædning af materien, hvori de i øjeblikket spiller deres rolle, er et organ i hans store organisme. Alle disse vore medspillende i livets skæbnespil er Guddommens redskaber.

I virkeligheden er der altså kun to optrædende på scenen, 'guden' og 'gudesønnen'. Kulisserne er alt, hvad der kommer ind under begrebet naturen. Maskeringerne er for gudens vedkommende alt, hvad der kommer ind under begrebet medvæsener, medens de skiftende masker og forklædninger for gudesønnens vedkommende udgøres af alle de fysiske og sjælelige organismer, han har repræsenteret og vil komme til at repræsentere gennem jordlivene eller udviklingens mange forskellige stadier. Alt hvad vi har repræsenteret, lige fra mineral, plante og dyr til jordmenneske, er således kun maskeringer, jeg'et må benytte sig af i særlige situationer i udførelsen af sin rolle i skæbnespillet, ligesom alle arter af medvæsener på samme måde er udgørende de særlige maskeringer, ved hvilke guden kan gennemføre sin rollebeklædning i de mange skiftende scenerier i det evige spil.

Der findes ingen rolle i livets spil, som et jordmenneske ikke, hvis det gennem tilskueren i sin egen bevidsthed begærer det, engang skal få mulighed for at spille. Alle kan komme 'højt på strå' og blive feterede, når de ønsker det tilstrækkeligt stærkt, og de kan leve i magt og herlighed. Men de må naturligvis også gøre de erfaringer, som de i en sådan rolle bibringer andre, eventuelt i form af tyranni, hovmod og ligegyldighed med andres liv. Det vil møde dem i næste akt. Da bliver det deres fortid og andre skuespillere i livets skæbnespil, som i nuet repræsenterer denne fortid, der vil vise dem, hvordan den blev oplevet af deres tidligere omgivelser.

Derved opstår nye ønsker og begær i bevidstheden, længsler efter en tilstand uden tyranni og undertrykkelse af andre, og næstekærlighedens talenter begynder at dannes. Spirer til højintellektuel livsudfoldelse vokser frem i bevidstheden, og selv om organisme efter organisme bliver slidt op eller dør, fremtræder de levende væsener i stadig skønnere organismer og har som basis for deres fremtræden på livets scene deres evige jeg og evige skabeevne, der i nuet udfolder sig gennem de talentkerner, som gudesønnen i sin egenskab af både skuespiller, tilskuer og begyndende medinstruktør i livets skæbnespil stadig udvikler i sin overbevidstheds skæbneelement.

"Mennesket i Guds billede" er den medinstruktør i livets skæbnespil, som efterhånden har lært de principper for skabelse eller forvandling at kende, som "den store instruktør" stadig udfolder, nemlig at være hundrede pro-

cent til glæde og gavn for levende væsener, og denne tilstand er alle de jordiske mennesker på vej imod. De oplever ikke skæbnespillets akter på samme tid. Nogle oplever en del af spillet, som allerede er fortid for andre, og andre oplever noget i nuet, som for mange af deres medvæsener endnu er fremtid. Men alle lever de deres daglige liv midt i evigheden og uendeligheden, og intet væsen vil komme til at opleve mere lys, kærlighed og lykke end noget andet væsen, selvom deres oplevelse i nuet ikke er den samme. ■

"Der findes ingen rolle i livets spil, som et jordmenneske ikke, hvis det gennem tilskueren i sin egen bevidsthed begærer det, engang skal få mulighed for at spille."

